

DOŽIVLJAJSKI SPIS

Ko so mi starši sporočili, da se bomo preselili v Slovenijo, nisem bila niti malo navdušena. Nisem želela zapustiti svojega mesta, šole, prijateljev in vsega, kar sem imela rada v svoji državi. Ampak, nisem imela izbire. Mami in očka sta se tako odločila, saj sta v Sloveniji našla službo in morda boljše pogoje za življenje.

Na začetku ni bilo tako, kot sem si zamislila. Pričakovala sem, da bo grozno. Da se ne bom naučila slovenskega jezika, da ne bom imela prijateljev, da me nihče ne bo sprejel v družbo in da bom ves čas sama. Čedalje bolj sem se bala dneva, ko bom morala v šolo.

Ko sem prišla do vhodnih šolskih vrat, me je že čakala svetovalna delavka. Lepo me je sprejela in mi vse razložila, poskušala je govoriti razločno in počasi, da bi jo čim bolj razumela. Šolska ura se je že začela in skupaj s svetovalno delavko sem šla do učilnice in svojega novega razreda. Spoznala me je z razredničarko. Razredničarka in hkrati tudi učiteljica slovenščine je bila zelo prijazna do mene, pomagala mi je pri jeziku. Če pa je bilo potrebno, se je tudi po pouku dobila z mano. Na začetku sem imela prilagojene teste in spraševanja.

Jaz in še šest drugih priseljencev, ki smo bili v popolnoma enaki situaciji, smo hodili na dodatne ure slovenščine. Tam nam je bilo zelo zabavno, trudili smo se pogovarjati v slovenščini, ampak je vse zvenelo smešno. Učiteljica Ranka se je zelo trudila, da nam pomaga, da nas zabava in nas nauči jezika. Hitro sem se naučila govoriti slovensko in kmalu nisem več potrebovala prilagoditev.

Dnevi, tedni, meseci so minevali. Šesti razred sem končala z zelo dobrim uspehom. Bila sem ponosna nase in tudi drugi so bili ponosni name. Brez pomoči učiteljev, sošolcev, svetovalne delavke in svojih staršev ne bi uspela.

Sedaj sem že v osmem razredu. V sedmem razredu nas je razredničarka zapustila, ker je dobila novo službo. Imeli smo čas, da se od nje poslovimo, vendar jo tudi zdaj pogrešamo. Za razrednika nam je izbrala drugega učitelja, ki jo je zelo dobro nadomestil. Učiteljica Sonja pa mi je sedaj najljubša učiteljica, čeprav sem se prav nje na začetku šole najbolj bala, ker se mi je zdela zelo stroga. Vedno je pripravljena pomagati in se trudi po svojih najboljših močeh, da bi jo vsi razumeli. Poleg poučevanja matematike je vedno tu za nas, če kaj potrebujemo. Pri učenju imam težave pri angleščini, ampak mi sestra, sošolci in tudi inštruktorica pomagajo.

Nikoli nisem pričakovala, da se bom šolala „na daljavo“, da bo edini kontakt s sošolci in učitelji „online videochat“. Upam, da se bo ta situacija čim prej končala in da se bomo vrnili v šolske klopi vsi skupaj zdravi.

Džejlana Čoralić, 7. b

